Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ (пленум)

27 септември 2011 година*

„Публична служба — Производство — Определяне на съдебните разноски — Подлежащи на възстановяване съдебни разноски — Необходими разходи — Възнаграждения, платени от институция на нейния адвокат — Задължение за жалбоподател, чиято жалба не е уважена, да понесе тези разходи за адвокатски възнаграждения — Принцип на равно третиране — Ефективна съдебна защита — Условия“

По дело F-55/08 DEP

Carlo De Nicola, член на персонала на Европейската инвестиционна банка, с местожителство в Strassen (Люксембург), за когото се явява адв. L. Isola, avocat,

жалбоподател,

срещу

Европейска инвестиционна банка (ЕИБ), за която се явява г-жа F. Martin, в качеството на представител, подпомагана от адв. A. Dal Ferro, avocat,

ответник,

СЪДЪТ НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (пленум),

състоящ се от: г-н P. Mahoney, председател, г-н H. Tagaras, г-н S. Gervasoni, председатели на състав, г-н H. Kreppel (докладчик), г-жа I. Boruta, г-н S. Van Raepenbusch и г-жа M. I. Rofes i Pujol, съдии,

секретар: г-жа W. Hakenberg,

постанови настоящото

Определение

1 С молба, постъпила по факс в секретариата на Съда на публичната служба на 29 март 2010 г. (оригиналът от която е подаден същия ден), Европейската инвестиционна банка (ЕИБ) сезира Съда на публичната служба с искане за определяне на съдебните разноски в резултат на решението на Съда на публичната служба от 30 ноември 2009 г. по дело De Nicola/ЕИБ (F-55/08, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз, дело T-37/10 P).

* Език на производството: италиански.

Обстоятелства, предхождащи спора

2 С жалба, подадена в секретариата на Съда на публичната служба на 5 юни 2008 г. г-н De Nicola иска по-специално, първо, отмяна на решението от 14 декември 2007 г., с което комисията по жалбите на ЕИБ отхвърля жалбата му, насочена, от една страна, към преразглеждане на неговата оценка за 2006 година и от друга страна, към отмяна на решенията на ЕИБ от 13 юли 2007 г. относно повишенията през 2006 година, доколкото той не е повишен на длъжност D, второ, отмяна на отнасящия се до него доклад за оценка за 2006 година и на решенията от 13 юли 2007 г., доколкото той не е повишен на тази длъжност, трето, установяване на обстоятелството, че жалбоподателят е жертва на психически тормоз, четвърто, ЕИБ да бъде осъдена да поправи вредите, които той счита, че е претърпял в резултат на този тормоз, и накрая, отмяна на решението за отказ за поемане на някои разходи за медицинско лечение с лазер.

3 С решение от 30 ноември 2009 г. по дело De Nicola/ЕИБ, посочено по-горе, Съдът на публичната служба отхвърля жалбата и осъжда г-н De Nicola да заплати направените от ЕИБ съдебни разноски.

4 С писмо от 14 януари 2010 г. ЕИБ иска от г-н De Nicola да ѝ възстанови сумата от 18 232,25 EUR, от които 17 000 EUR за възнаграждения, платени на ангажирания от нея адвокат, 364,05 EUR за неговите разходи за път и 868,20 EUR за „общи административни разходи“. Към това писмо са приложени две сметки за адвокатски възнаграждения, изпратени до ЕИБ от нейния адвокат.

5 С електронно писмо от 15 февруари 2010 г. г-н De Nicola уведомява ЕИБ, че поисканата от него сума не е нито съразмерна, нито обоснована. Заинтересованото лице обаче изразява готовност да плати сумата от 4 800 EUR.

6 В писмо от 1 март 2010 г. до г-н De Nicola ЕИБ отбелязва, че „в стремежа си да постигне компромис и да избегне производство за определяне на съдебните разноски“, тя е готова да определи размера на подлежащите на възстановяване съдебни разноски на 16 000 EUR, като уточнява обаче, че такова предложение трябва да се разглежда като направено „без по-нататъшен ангажимент от страна на [ЕИБ] във връзка с евентуално производство за определяне на съдебните разноски“.

7 В отговор на това писмо, с електронно писмо от 8 март 2010 г. г-н De Nicola също изразява желанието си да се избегне ново съдебно производство и предлага да плати на ЕИБ сумата от 6 000 EUR, която надвишава тази, която е заявил, че възнамерява да плати, в електронното писмо от 15 февруари 2010 г.

8 С молба, постъпила в секретариата на Съда на публичната служба на 29 март 2010 г., ЕИБ сезира Съда на публичната служба с настоящото искане за определяне на съдебните разноски.

9 Делото е разпределено на първи състав на Съда на публичната служба.

10 На 19 май 2010 г. г-н De Nicola представя в секретариата на Съда на публичната служба становището си относно искането за определяне на съдебните разноски.

Искания на страните и производство

11 ЕИБ иска от Съда на публичната служба да определи размера на съдебните разноски, дължими от г-н De Nicola по дело F-55/08, на 18 214,50 EUR.

12 Г-н De Nicola иска от Съда на публичната служба да отхвърли искането като недопустимо или при условията на евентуалност като неоснователно.

13 Делото е разпределено на пленума.

14 В рамките на процесуално-организационни действия Съдът на публичната служба приканва страните да отговорят на следните основни въпроси:

— Когато институция ползва адвокатска помощ, предвид особеностите на свързаните с публичната служба съдебни спорове и принципа за равен достъп до съд, трябва ли платените на адвокат възнаграждения да се разглеждат като разходи, „необходими за целите на производството“ по смисъла на член 91, буква б) от Процедурния правилник, при положение че адвокатската помощ е само възможност, предоставена на институцията, а не наложено ѝ задължение?

— Може ли схващането, че платените от институция на адвокат възнаграждения са „необходими за целите на производството“, да доведе до дискриминация по отношение на жалбоподателите, чиито жалби не са уважени, в зависимост от това дали институцията ответник е използвала, или не е използвала адвокатска помощ, при положение че жалбоподателите нямат никакво влияние върху причините, поради които институция решава да ангажира адвокат (избор на институцията да не разполага с правна служба, която да може да поема дела, свързани с публичната служба, организация и размер на посочената правна служба, натовареност на служителите, невъзможността им да работят на езика на производството и др.)?

— Във всеки случай, било ли е стриктно необходимо ЕИБ да ангажира адвокат за настоящото дело, по-специално като се има предвид предварително извършената работа от нейните вътрешни служби във връзка със спора с г-н De Nicola?

— Какво значение би могло да има за изхода на спора Определението на председателя на Съда от 26 ноември 2004 г. по дело ЕИБ/De Nicola (C-198/02 P (R)-DEP).

15 Страните изпълняват разпореденото с тези процесуално-организационни действия.

Доводи на страните

16 ЕИБ посочва, че сумата от 18 214,50 EUR, поискана за подлежащи на възстановяване съдебни разноски ? тоест 17 000 EUR за възнаграждения на нейния адвокат, 364,50 EUR за разходи за път на този адвокат, направени за явяването му в Съда на публичната служба, и 850 EUR за „общи разходи“, ? била разумна и съответствала на указаното в съдебната практика.

17 Що се отнася по-специално до адвокатските възнаграждения в размер на 17 000 EUR, ЕИБ припомня най-напред, че според съдебната практика те били обхванати от понятието за необходими разходи, направени за целите на производството. По-нататък ЕИБ посочва, че макар поставената на разглеждане в делото по главното производство правна проблематика да не била нова, значителният брой страници, от които се състояла жалбата, която се придружавала от редица приложения, както и излагането на множество искания от г-н De Nicola изисквали от нейния адвокат голям брой работни часове. Впрочем самата дължина на решението ? 276 точки ? показвала сложността на спора в главното производство. Накрая ЕИБ отбелязва, че сумата от 17 000 EUR за адвокатски възнаграждения, която обхваща разходите от 1 000 EUR за изготвянето на настоящото искане за определяне на съдебните разноски, предвид средната часова ставка от 220 EUR, съответствала на около 77 работни часа, което било подходящо с оглед на предоставените услуги.

18 В своя защита г-н De Nicola най-напред иска молбата за определяне на съдебните разноски да бъде обявена за недопустима, като посочва, че по силата на член 41 от Правилника за персонала на ЕИБ тя трябвало да се предхожда от помирително производство.

19 С цел изчерпателност г-н De Nicola иска молбата да бъде отхвърлена.

20 Що се отнася до адвокатските възнаграждения, г-н De Nicola оспорва твърдението, че те били необходими за целите на производството. Той отбелязва, че след като ЕИБ имала възможност да бъде представлявана пред Съда на публичната служба само от нейните служители, тя била длъжна да докаже, че в конкретния случай ѝ се наложило да прибегне до услугите на външен адвокат именно поради сложността на разглежданите въпроси. Според г-н De Nicola обаче ЕИБ, която само определила възнагражденията на своя адвокат ex ante и като фиксирана сума, не представила такова доказателство и не посочила какъвто и да е конкретен акт, чието изготвяне да е достатъчно сложно, за да наложи съдействието на външен специалист. Накрая г-н De Nicola припомня, че в искането си самата ЕИБ признала, че въпросите, които се поставят в спора по главното производство, не били нови, и добавя, че многото документи, приложени към неговата жалба в делото по главното производство, произхождали от самата ЕИБ и вече били представени по предходни дела.

21 Що се отнася до направените от адвоката на ЕИБ разходи за път, за явяването му пред Съда на публичната служба, г-н De Nicola оспорва факта, че те действително са направени, и освен това обръща внимание, че поисканата за това сума, или 364,50 EUR, съответствала точно на тази, която същият адвокат фактурирал на ЕИБ за пътуване с цел участие в среща на 17 септември 2008 г.

22 Що се отнася до общите административни разходи, които се иска да бъдат възстановени, в размер на 850 EUR, г-н De Nicola твърди, че ЕИБ също не доказвала, че е направила такива разходи.

23 В отговор на становището на г-н De Nicola, ЕИБ оспорва твърдението, че платените на нейния адвокат възнаграждения не били необходими. Тя посочва, че ресурсите на нейната правна служба преди всичко били предназначени за изпълнение на задачите, за които тя била създадена, а именно да предоставя заеми и гаранции, за да допринася за развитието на вътрешния пазар, и те не ѝ позволявали да се подготвя за и да води съдебни спорове с членове на своя персонал. От това ЕИБ стига до извода, че системната ѝ практика да използва адвокатска помощ пред всички юрисдикции на Съюза независимо от езика на производството, трябвало да се счита за необходима с цел осигуряване на нейната защита.

Съображения на Съда на публичната служба

По допустимостта на искането за определяне на съдебните разноски

24 Важно е да се отбележи, че подаденото от ЕИБ искане за определяне на съдебните разноски произтича от правото на съдебни разноски, предоставено на същата с Решение по дело De Nicola/ЕИБ, посочено по-горе, постановено в главното производство, и поради това не спада към правата и задълженията на г-н De Nicola, в качеството му на член на персонала на ЕИБ, по силата на Правилника (вж. в този смисъл Определение на Първоинстанционния съд [понастоящем Общия съд] от 4 август 1998 г. по дело Eppe/Комисия, T-77/98, точка 11). При тези условия, г-н De Nicola няма основание да твърди, че за да бъде допустимо, искането за определяне на съдебните разноски трябва да се предхожда от предвиденото в член 41 от

Правилника на персонала на ЕИБ помирително производство, чийто факултативен характер освен това се припомня в съдебната практика (Решение на Първоинстанционния съд от 17 юни 2003 г. по дело Seiller/ЕИБ, T-385/00, точка 73).

25 Следователно искането за определяне на съдебните разноски е допустимо.

По основателността на искането за определяне на съдебните разноски

Що се отнася до адвокатските възнаграждения по главното производство

26 В самото начало следва да се напомни, че по силата на член 19 от Статута на Съда на Европейския съюз институциите на Съюза се представляват пред Съда от представител, назначен за всеки конкретен случай, като този представител може да бъде подпомаган от съветник или от адвокат. От съдебната практика е видно, че използваното в този член понятие „институция“ не трябва да се разбира в смисъл, че то се отнася изключително до изброените в член 13, параграф 1 ДЕС институции, а като обхващащо и другите органи, служби или агенции на Съюза като ЕИБ (вж. в този смисъл Решение на Съда на публичната служба от 8 март 2011 г. по дело De Nicola/ЕИБ, F-59/09, точка 116, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз, дело T-264/11 P).

27 Съгласно член 91, буква б) от Процедурния правилник за подлежащи на възстановяване съдебни разноски се считат „разходите, направени от страните за целите на производството, по-конкретно разходите за път и престой, и възнаграждението на представител, ако тези разходи са необходими“. От тази разпоредба следва, че подлежащите на възстановяване съдебни разноски са ограничени, от една страна, до тези, направени за целите на производството пред Съда на публичната служба, и от друга страна, до тези, които са необходими за посочените цели (Определение на Съда на публичната служба от 26 април 2010 г. по дело Schönberger/Парламент, F-7/08 DEP, точка 23).

28 Поставя се въпросът дали и при какви условия в хипотезата, при която институция по смисъла на член 19, трета алинея от Статута на Съда е ангажирала адвокат, изплатените на последния възнаграждения представляват „подлежащи на възстановяване съдебни разноски“ по смисъла на член 91, буква б) от Процедурния правилник.

29 В това отношение тезата, че платените от институция на ангажиран от нея адвокат възнаграждения във връзка с дело, което е отнесено за разглеждане пред съд, изобщо не могат да се разглеждат като подлежащи на възстановяване съдебни разноски, под предлог че тя не е длъжна да се подпомага от адвокат, не може да се приеме. Всъщност макар да е вярно, че ангажирането на адвокат от институция е само възможност, която зависи от нейната свободната воля, такова ангажиране обаче представлява право, присъщо за упражняването на правото на защита. При тези условия възнагражденията, които институция е платила на ангажиран от нея адвокат, трябва винаги да се разглеждат като съдебни разноски.

30 Въпреки това, както изрично предвижда член 91, буква б) от Процедурния правилник, за да подлежат на възстановяване платените от институция на ангажиран от нея адвокат възнаграждения, институцията трябва да докаже, че те са били „необходими“ за целите на производството.

31 Прието е наистина, че когато институция прибягва до помощта на адвокат, възнаграждението на последния попада в обхвата на понятието за необходими разходи, направени за целите на производството (вж. в този смисъл Определение на Съда от 21 юни 1976 г. по дело Dietz/Комисия, 126/76 DEP, точки 5 и 6, Определение на Съда от 7 септември 1999 г. по дело Комисия/Sveriges Betodlares и Henrikson, C-409/96 P-DEP, точка 12 и Определение на Съда от

26 ноември 2004 г. по дело ЕИБ/De Nicola, C-198/02 P-DEP, точка 18, Определение на Първоинстанционния съд от 6 февруари 1995 г. по дело Tête и др./ЕИБ, T-460/93 DEP и Определение на Първоинстанционния съд от 24 март 1998 г. по дело International Procurement Services/Комисия, T-175/94 DEP, точка 9).

32 От цитираните в предходния параграф определения обаче не може да се направи изводът, че за съда на Съюза платените от институция на нейния адвокат възнаграждения във всички случаи представляват подлежащи на възстановяване съдебни разноски, за които институцията ще бъде освободена от задължението да представи доказателство, че са необходими, в съответствие с член 91, буква б) от Процедурния правилник. Всъщност, като уточнява в някои от посочените определения, че адвокатското възнаграждение попада „в обхвата на понятието за разходи, необходими за целите на производството“, съдът на Съюза само указва, че за разлика от други разходи, които поначало са изключени от подлежащите на възстановяване съдебни разноски, като възнагражденията на служителите, на които е възложено да действат като процесуални представители на институциите, адвокатските възнаграждения могат да бъдат възстановени на институциите, при условие че бъде представено доказателство, че са необходими. Макар да е вярно, че след постановяването на посочените в предходната точка определения, с Решение от 2 ноември 2004 г. за създаване на Съда на публичната служба (ОВ L 333, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 142) Съветът на Европейския съюз включва в Статута на Съда приложение I, чийто член 7, параграф 5, второ изречение предвижда от този момент, че при спазване на особените разпоредби на Процедурния правилник страната, изгубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е било направено искане в този смисъл, това води само до изменение на правилата, които уреждат понасянето на подлежащите на възстановяване съдебни разноски, но не на определението на последните.

33 Ако член 91, буква б) от Процедурния правилник се тълкува в смисъл, че платените от институция на нейния адвокат възнаграждения във всички случаи и без конкретно обективно основание трябва да се разглеждат като „необходими разходи“ по смисъла на този член, такова тълкуване би могло да доведе до нарушаване на принципа на равно третиране в конкретния случай с две длъжностни лица от една и съща институция, при който всяко от тях подава жалба срещу нея и по отношение на първата от тези жалби посочената институция решава да бъде подпомагана от адвокат, а за втората — да не се обръща към адвокат. Всъщност, ако всяка от жалбите бъде отхвърлена и длъжностните лица жалбоподатели бъдат осъдени да заплатят направените от институцията ответник съдебни разноски, ще се окаже, че размерът на посочените съдебни разноски е значително по-висок за първото длъжностно лице, отколкото за второто. От съдебната практика обаче следва, че в област, в която се упражнява дискреционна власт, е налице нарушение на принципа на равно третиране, когато институция извършва произволно и явно неподходящо разграничаване по отношение на преследваната цел (Решение на Първоинстанционния съд от 13 декември 2004 г. по дело E/Комисия, T-251/02, точка 124).

34 Обстоятелството, че институция системно ангажира адвокат във връзка със споровете с нейни служители, както в конкретния случай, не е достатъчно, за да премахне опасността от нарушаване на принципа на равно третиране, доколкото по този начин служителите на тази институция щяха да бъдат третирани различно в сравнение с длъжностните лица и другите служители на институциите, които обикновено не са или рядко са подпомагани от адвокат по свързаните с публичната служба съдебни спорове. Наистина, съдът на Съюза обръща внимание на значението на автономията на всяка институция по смисъла на член 19, първа алинея от Статута на Съда, като отхвърля доводите, изведени от единството на публичната служба (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 16 септември 1997 г. по дело Gimenez/Комитет на регионите, T-220/95, точка 72). Ползването от този принцип на автономия обаче е признато на институциите само в качеството им на работодатели при управлението на техния персонал. Освен това такъв принцип не може да бъде основание служителите на Съюза, без значение от коя институция са те, да не бъдат поставени в едно и също положение, що се отнася до достъпа до правосъдие за уреждането на спорове с техния работодател. Поради това, дори

всяка институция да разполага с широко право на преценка при организирането на своите служби и изпълнението на възложените ѝ задачи, всички служители на Съюза трябва да разполагат с достъп до правосъдие при равни условия и степента на ефективност на правото им на обжалване не може да се различава в зависимост от начина, по който техният работодател е избрал да организира своите служби.

35 От друга страна, ако изборът дали да се ангажира адвокат се основава на избора на езика на производството, посочената в предходните точки разлика в третирането би могла да доведе и до непряка дискриминация в зависимост от гражданството, тъй като тя би била в ущърб на гражданите на държавите членки, чийто език не е сред най-често използваните в правните служби на институциите.

36 Накрая следва да се припомни, че преди влизането в сила на Процедурния правилник на 1 ноември 2007 г. направените от институциите разходи по спорове във връзка с публичната служба, поставени за разглеждане пред Първоинстанционния съд на Европейските общности, по принцип са оставали в тяхна тежест съгласно член 88 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. Както бе напомнено по-горе, с Решение от 2 ноември 2004 г. за създаване на Съда на публичната служба Съветът решава, че страната, изгубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е било направено искане в този смисъл. Ако трябва да се приеме тълкуването на член 91, буква б) от Процедурния правилник, че изцяло или частично платените от институция адвокатски възнаграждения във всички случаи трябва да се считат за необходими разходи, това ново правило за съдебните разноски би могло да утежни значително цената на производството за жалбоподателя, когато жалбата на жалбоподателя не е уважена и институцията ответник, която е ангажирала адвокат, е направила искане жалбоподателят да бъде осъден да заплати съдебните разноски. Всъщност освен платените на собствения си адвокат възнаграждения загубилият делото жалбоподател ще трябва да понесе частично или дори изцяло възнагражденията, платени от институцията на нейния собствен адвокат, при което цената на производството би могла да достигне сума, равна или надхвърляща десеткратния размер на месечната заплата на длъжностно лице със степен AST 1, независимо от евентуалния икономически интерес на неговата жалба. Като се има предвид подобна опасност при съдебните спорове, съответното длъжностно лице или съответният служител може да бъде принуден да се откаже от подаването на жалба, по-специално при дела, при които финансовият интерес би бил незначителен и дори несъществуващ. Поради несъразмерността между материалния интерес в процеса и разходите за него, подобна последица би могла да накърни ефективността на правото на длъжностните лица и служителите на Съюза на обжалване и така да наруши изведения в съдебната практика и прогласен в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз принцип на ефективна съдебна защита.

37 От изложените по-горе съображения следва, че когато жалбоподател е осъден да заплати изцяло или отчасти направените от институция съдебни разноски, ако последната иска да ѝ бъдат възстановени платените за адвокат възнаграждения, тя трябва да докаже, че тези възнаграждения са представлявали „необходими разходи“ за целите на производството.

38 В това отношение институция би могла да представи доказателство за необходимостта от ангажирането на адвокат, като установи по-специално, че поради конюнктурни и временни причини, свързани по-конкретно с единично натоварване с работа или непредвидено отсъствие на персонала от нейната правна служба, която обикновено има компетентност да я представлява пред съд, ѝ се е наложило да потърси помощта на адвокат. Това се отнася и за институция, която при наличието на жалбоподател, подал значителни по обем и/или брой жалби, докаже, че ако не беше ангажирала адвокат, е щяла да бъде принудена да използва несъразмерно ресурсите на своите служби за разглеждането на посочените жалби.

39 За сметка на това институция не може да претендира за пълно или частично възстановяване на платените на нейния адвокат възнаграждения, в случай че тя обясни само, че е избрала да облекчи своята правна служба от воденето на съдебни спорове във връзка с публичната служба поради бюджетни или организационни причини. Всъщност, въпреки че институцията е свободна да направи такъв избор, последиците от него не може да се понасят от нейните служители чрез съдебните разноски, без това да доведе, както бе посочено по-горе, до нарушаване на принципа на равен достъп до правосъдие по отношение на персонала на институциите, чиято правна служба осигурява представителството пред юрисдикциите на Съюза и персонала на институциите, които системно ангажират адвокат.

40 След като институцията представи доказателство за необходимостта от ангажирането на адвокат, съдът следва да определи максималния размер, който може да бъде възстановен за адвокатските възнаграждения от осъдената да заплати съдебните разноски страна.

41 В това отношение съдът не следва да взема предвид национална тарифа за адвокатските възнаграждения, нито евентуално споразумение, сключено за тази цел между заинтересованата страна и нейните представители или съветници (вж. напр. Определение на Първоинстанционния съд от 9 септември 2002 г. по дело Pannella/Парламент, T-182/00 DEP, точка 28). При липса на разпоредба от правото на Съюза с тарифен характер, съдът следва свободно да прецени данните по делото, като държи сметка за предмета и естеството на спора, за значението му от гледна точка на правото на Съюза, както и за неговата сложност, за обема на работата, която е било необходимо да се извърши във връзка със съдебното производство от страна на ангажираните представители или съветници, и за икономическите интереси на страните в този спор (Определение по дело Pannella/Парламент, посочено по-горе, точка 29). Когато определя размера на подлежащите на възстановяване разходи за адвокатски възнаграждения, съдът трябва също да има предвид платежоспособността на страната, осъдена да заплати съдебните разноски, за да не се накърни по несъразмерен начин правото на тази страна на ефективни правни средства за защита, прогласено в член 47 от Хартата на основните права.

42 Накрая, размерът на подлежащите на възстановяване на съответната институция разходи за адвокатски възнаграждения не може да се оценява, без да се отчита работата, извършена от нейните служби преди самото сезиране на Съда на публичната служба. Всъщност, след като допустимостта на жалба е обусловена от подаването на жалба по административен ред и нейното отхвърляне от органа по назначаването, службите на институцията по принцип участват в разглеждането на споровете още преди те да са отнесени пред Съда на публичната служба. От това следва, че в делата, при които поради една от изложените в точка 38 от настоящото определение причини институция е ангажирала адвокат, общият брой работни часове на този адвокат, които обективно могат да се разглеждат като необходими за целите на производството, по принцип трябва да бъде оценен на една трета от часовете, които биха били необходими на този адвокат, ако той не е могъл да разчита на извършената преди това работа от правната служба на институцията.

43 Това съотношение обаче би могло да се определи на по-високо ниво, по-специално в случай, при който жалбоподател е подал срещу институция голям брой жалби, които представляват явна злоупотреба с правото на обжалване, и институцията е била принудена да повери на адвокат изцяло или частично воденето на тези спорове, включително в досъдебната фаза, за да избегне несъразмерното използване на ресурсите на своята правна служба.

44 Съдът на публичната служба следва да се произнесе по настоящото искане за определяне на съдебните разноски с оглед на изложените по-горе съображения, що се отнася до направените от ЕИБ разходи за адвокатски възнаграждения в рамките на главното производство.

45 В случая ЕИБ посочва, че съдебните спорове във връзка с публичната служба не спадат по никакъв начин към текущата дейност на нейната правна служба, тъй като предназначението ѝ е преди всичко да изпълнява задачите, за които била създадена ЕИБ, а именно да предоставя заеми и гаранции, за да допринася за развитието на вътрешния пазар. Както обаче бе посочено по-горе, подобно обстоятелство не е достатъчно, за да се докаже, че платените на ангажирания от ЕИБ адвокат възнаграждения би трябвало да се считат за необходими разходи за целите на производството.

46 Предвид конкретните обстоятелства в разглеждания случай обаче Съдът на публичната служба смята, че ангажирането на адвокат от страна на ЕИБ е било необходимо. Всъщност макар спорът в главното производство да не представлява особена трудност и поставените във връзка с него правни въпроси, които се отнасят главно до законосъобразността на доклад за оценка и на решение жалбоподателят да не бъде повишен, както и до наличието на твърдян психически тормоз, да не са нови в правото на Съюза, следва да се приеме за установено, че жалбата от 42 страници е с по-голяма дължина от тази на жалбите, които обикновено се подават пред Съда на публичната служба, приложенията към нея надхвърлят 700 страници, изложените правни основания са твърде многобройни и част от тях несериозни. От друга страна, преди подаването на тази жалба г-н De Nicola вече е сезирал Съда и Първоинстанционния съд със значителен брой жалби, всяка от които, поради пространността на изложението, е изисквала особено продължителна работа от страна на правната служба на ЕИБ (съединени дела T-7/98, T-208/98 и T-109/99, съединени дела T-120/01 и T-300/01, съединени дела T-7/98 DEP, T-208/98 DEP и T-109/99 DEP и дело C-198/02 P-DEP).

47 В този смисъл, тъй като жалбата на г-н De Nicola в главното производство не може да се разглежда като представляваща явна злоупотреба с правото на жалба, при точна преценка на работата, която обективно е била необходима за целите на главното производство, броят на работните часове следва да се определи на 25 часа, или една трета от времето, което щеше да бъде необходимо на адвоката, ако той не е можел да разчита на извършената преди това работа от правната служба на ЕИБ (75 часа).

48 От това следва, че предвид обстоятелството, че часовата ставка от 220 EUR съответства на разумното възнаграждение, дължимо на опитен адвокат за такъв вид дело, направените от ЕИБ необходими разходи за адвокатски възнаграждения във връзка с главното производство трябва да се оценят на сумата от 5 500 EUR (или 25 часа × 220 EUR).

Що се отнася до другите разходи, свързани с главното производство

49 Най-напред ЕИБ иска възстановяването на сума от 364,50 EUR, съответстваща на разходите за път, за които се твърди, че са направени от нейния адвокат, за да се яви в съдебното заседание. Такова искане обаче не може да се уважи. Всъщност, макар да е вярно, че ангажираният от ЕИБ адвокат действително ѝ е издал фактура за служебно пътуване до Люксембург (Люксембург) за сумата от 364,50 EUR, от представените от ЕИБ писмени доказателства в подкрепа на искането ѝ за определяне на съдебните разноски не е установено, че това пътуване, което е свързано със среща, проведена в седалището на ЕИБ на 17 септември 2008 г., а не с проведеното на 24 март 2009 г. съдебно заседание, е било необходимо за подготовката на последното.

50 От друга страна, що се отнася до останалите претендирани от ЕИБ разходи, възлизащи на 850 EUR и съответстващи на направени от нея „общи разходи“, тези разходи, които не могат да бъдат обособени от вътрешната дейност на ЕИБ, не могат да подлежат на каквото и да е възстановяване дори като фиксирана сума (вж. в този смисъл Определение по дело ЕИБ/De Nicola, посочено по-горе, точка 19).

Що се отнася до съдебните разноски, направени по производството за определяне на съдебните разноски

51 За разлика от член 86 от Процедурния правилник, в член 92 от същия, който се отнася до споровете относно съдебните разноски, не е предвидено Съдът на публичната служба да се произнася по съдебните разноски в съдебното решение или в определението, с което слага край на производството. Всъщност, ако Съдът на публичната служба, който се произнася в рамките на искане, предявено на основание член 92 от Процедурния правилник във връзка със спор относно съдебните разноски в главното производство, се произнесе относно оспорваните съдебни разноски и отделно относно новите съдебни разноски, направени в рамките на искането във връзка с оспорване на съдебните разноски, той би могъл евентуално впоследствие да бъде сезиран с нов спор за новите съдебни разноски.

52 Ето защо Съдът на публичната служба не следва да се произнася отделно във връзка с направените разноски и разходи за адвокатски възнаграждения за целите на настоящото производство (Определение на Съда на публичната служба от 10 ноември 2009 г. по дело X/Парламент, F-14/08 DEP, точка 40).

53 Когато определя подлежащите на възстановяване съдебни разноски обаче, Съдът на публичната служба следва да отчита всички обстоятелства по делото до момента на приемане на определението за определяне на съдебните разноски. В това отношение Съдът на публичната служба може да определи размера на разходите, свързани с производството за определяне на съдебните разноски, които са били необходими по смисъла на член 91 от Процедурния правилник (вж. Определение по дело Schönberger/Парламент, посочено по-горе, точка 48).

54 В случая Съдът на публичната служба може само да установи, че що се отнася до неговия размер, искането за определяне на съдебните разноски е явно несъразмерно, тъй като ЕИБ, която е поискала подлежащите на възстановяване разходи за адвокатски възнаграждения, направени в рамките на спора по главното производство, да бъдат оценени на 16 000 EUR, получава сума от едва 5 500 EUR, или сума по-ниска от 6 000 EUR, която г-н De Nicola предлага да ѝ плати в електронното писмо от 8 март 2010 г. От друга страна, адвокатът на ЕИБ непременно се е ползвал от съдействието на службите на ЕИБ и в рамките на настоящото искане за определяне на съдебните разноски.

55 Все пак е важно да се има предвид, че условията за оценка на подлежащия на възстановяване размер на разходите за платени от институция на нейния адвокат възнаграждения са уточнени в настоящото определение. Освен това от документите по преписката е видно, че адвокатът на ЕИБ не само е изготвил искането за определяне на съдебните разноски, но е дал и подробни писмени отговори на няколко въпроса, поставени на страните от Съда на публичната служба.

56 При тези условия Съдът на публичната служба приема, че от поисканата от ЕИБ сума от 1 000 EUR за разноски, свързани с производството за определяне на съдебните разноски, само сума от 500 EUR може да се счита за необходими разходи по смисъла на член 91 от Процедурния правилник.

57 От всичко изложено по-горе следва, че размерът на съдебните разноски, които г-н De Nicola трябва да възстанови на ЕИБ, трябва да се определи на 6 000 EUR.

По изложените съображения

СЪДЪТ НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (пленум)

определи:

Определя размера на съдебните разноски, подлежащи на възстановяване на Европейската инвестиционна банка по дело F-55/08, De Nicola/ЕИБ, на 6 000 EUR.

Съставено в Люксембург на 27 септември 2011 година.

Секретар
W. Hakenberg

Председател
P. Mahoney